

- ritum, evitat penas secundarum nuptiarum, & num. sequent.
- 86 Mulier secundo nubendo infert injuriam priori marito, cujus anima nuptiis repetitis contristatur.
- 87 Mulierem nuptias repetentem tria negligere, videlicet Deum, defuncti memoriam, & dilectionem filiorum.
- 88 D. Francisci Sarmienti contra communem opinionem nova relata.
- 89 Bertrandum, & Ripam, superiorem sententiam contra communem tentasse prius, ultra Sarmientum ab Authore adnotatum.
- 90 A communi sententia recedendum non esse.
- 91 Precipuum fundamentum adducitur, quod D. Franciscus Sarmientus contra communem ponderavit.
- 92 Et adhuc militare rationem communem demonstratur, & ad illud novè & verè respondetur.
- 93 Mulier transiens ad secundas nuptias de voluntate filiorum primi matrimonii, evitat penas secundarum nuptiarum; & magis distinctè infr. n. 110.
- 94 Consensus filiorum tacitus idem operatur, quod expressus in hac materia.
- 95 Et communis ratio refertur.
- 96 Domini Francisci Sarmienti contra communem opinionem adducitur.
- 97 Et ad rationes, & fundamenta illius novè, & subtiliter respondetur.
- 98 Filii secundis nuptiis parentum, ex multis videntur tacite consentire, & plures conjecturae adductae remissive.
- 99 Filii praesentes sunt, dum secundum contrahitur matrimonium, & nihil dicant, consentire censentur, & ratificare secundas nuptias, ut beneficio legum de secundis nuptiis uti non possint, ex sententia Grati, & aliorum.
- 100 Praesentiam solam filiorum non inducere ratificationem secundarum nuptiarum parentum, cum Joanne de Garonib. & aliis defenditur; & vide infr. num. 114.
- 101 Praesens, & tacens tunc videtur consentire actui, qui geritur, quoties ille respicit merum favorem, & commodum tacentis.
- 102 Praesens, & tacens in actu sibi praediaciali non videtur consentire, sed potius dissentire.
- 103 Praesens actui, ex quo injuria sibi irrogatur, consentire non videtur, sed potius dissentire.
- 104 Praesens, & tacens nunquam videtur consentire, quoties debet reverentiam actum facienti, sed potius praesumitur propter metum reverentialem tacuisse.
- 105 Praesens, & tacens, qui non potuit impedire, ne actus qui gerabatur fieret, consentire non videtur, nec etiam si actum impedire potuit, ex sententia Baldi, qua probatur.
- 106 Praesens, & tacens sibi non praediacat, quando scit jus suum durare.
- 107 Praesens, & tacens, an & quando videatur consentire, vel dissentire actui coram se gesto, remissive; plena tamen manu ab aliis tractatum proponitur.
- 108 Pro resolutione, & perfecta declaratione quaestionis propositae supra n. 99. & consultationem Grati, & aliorum, nonnullos casus distinguendos esse, plenius & distinctè magis quam adhuc ex sententia Authoris.
- 109 Menoch. consil. 237. lib. 3. commendatum in hac materia, & illi plura addita per Authorem num. sequent.
- 110 Matri transenti ad secundas nuptias, si filii aetate majores expressè consenserunt, remittendo ei expressè omnem injuriam, vel omne jus suum, mater secundo nubendo nihil amittit, sed retinet proprietatem, quam morte mariti, vel filii jam acquiserat.
- 111 Et quid si matrimonio simpliciter, expressè tamen consenserunt, sed non renunciant expressè juri à lege sibi tributo.
- 112 Matri secundo nubenti utrum pro sit consensus filii pupilli, vel minoris, tutoris auctoritate adhibita, &
- causa legitima interveniente: & quid si causa legitima non interveniat.
- 113 Andreae Gaill. resolutio declarata.
- 114 Mulier si contrahat secundas nuptias filiis praesentibus, & tacentibus, nec expressè, aut aliter consententibus, utrum ex sola praesentia excusetur à penis secundarum nuptiarum.
- 115 Dominum Franciscum Sarmientum, ratione quadam impugnantem communem, lapsam fuisse, novè detectum ab Authore.
- 116 Mulier transiens ad secundas nuptias evitat penas secundo nubentium, si filii aetate majores praesentes fuerint dum contraheretur secundum matrimonium, & quamvis expressè non consenserint, aut jura sua remiserint: actu tamen aliquo positivo exteriori ultra praesentiam, suum consensum ostenderint.
- 117 Voluntas ex facto aequè declaratur ac ex verbis.
- 118 Voluntas melius, ac expeditius datur intelligi rebus ipsis, seu factis quam verbis;
- 119 Cum facta effectum ipsum ostendant: verba verò aliquando contra voluntatem proferentis sunt.
- 120 Praesens, & tacens etiam in merè praediacialibus consentire videtur, quoties ultra praesentiam, ex parte ipsius positivus actus exterior intervenit.
- 121 Praesentia inter conjunctos habetur pro consensu, quando conjunctus ultra praesentiam aliquid faceret, quod consensum argueret.
- 122 Filii praesentes, qui nec expressè nec tacite consenserunt, dum secunde contraherentur nuptiae per parentes, postmodum tamen expressè, aut tacite ratificarunt illas, sic amittunt beneficium legis, ac si à principio secundo matrimonio consensum adhibuissent.
- 123 Quoad effectum hujus materiae paria esse, filios ab initio expressè consentire, vel approbare secundas nuptias, vel ex post facto ratificare illas.
- 124 Ratificationem non solum expressam, sed etiam tacitam filii praediacare; & tacita ratificationis plura exempla adducta, remissive.
- 125 Facta fortiosem ratificationem inducunt quam verba.
- 126 Filii absentes tempore, quo secunde contraherentur nuptiae, si postmodum expressè, vel tacite ratificent illas, beneficium legis amittunt.
- 127 Uxor secundo nubendo non amittit usufructum bonorum mariti simpliciter sibi relictum.
- 128 Uxor transiens ad secundas nuptias, non amittit usufructum non simpliciter, sed donec, quandiu, & quousque ipsa vixerit, sibi relictum.
- 129 Legatum usufructus omnium bonorum uxoris relictum, sub conditione, si castè & honestè vixerit an perdat per secundas nuptias, ubi duae communes contrariae referuntur; earum concordia rejicitur, & Bartoli sententia probatur.
- 130 Uxor usufructuaria bonorum mariti relicta, donec quousque & quandiu castè, & honestè vixerit, & non nupsierit, aut vitam vidualem servaverit, an per transitum ad secundas nuptias usufructum perceptum teneatur restituere, & à quo tempore fructus percipiendi non faciat eos suos remissive, plenè tamen & distinctè tractatum.

Usum fructum alium esse causalem, alium formalem, superiori capite plenè demonstravimus. Nunc vero ulterius constituendum est, alium esse Conventionalem, alium vero Legalem usufructum, id quod ex antiquioribus agnovimus expressè Gulielmus de Cuneo, Baldus, Angelus, in l. 1. §. si usufructus ff. ad l. falcidiam. Gozadinus, in cons. 94. n. 37. quos sequuti sunt communem opinionem proferentes, & nonnullis juribus comprobantes, Paulus de Montepico, in l. Titia cum testamento. §. Titia cum nuberet. quest. 58. ff. de legatis 2. Arias Pinellus 2. part. l. 1. C. de bonis maternis. n. 98. Antonius Gomezius tom. 2. variar. cap. 15. de servitutibus. n. 1. in finalib. verbis. Ludov. Molina de Hispanorum primogeniis, lib. 1. cap. 27. n. 11. Joannes Gar-

fia. de expensis & melioration. cap. 11. n. 1. vers. quod quidem de usufructuario dato. & num. 7. Florianus de Sancto Petro. in rubrica ff. de usufructu, & quemadmodum quis utatur. num. 4. ubi n. 6. materiam usufructus tractaturus, praemittit, quod usufructus alius juris est, & alius facti: & ad id probandum tres leges expendit, quae re vera, ut ultra alios animadverto, nullo modo praefatam distinctionem probare possunt. Nam in primis ex l. species. ff. de auro & argento legato, ad propositum nihil congruè deduci potest, utpote cum Scaevola Jureconsultus dumtaxat dixerit, in casu sibi consulto, & in illa lege proposito, proprietatem legatam videri, addito onere fideicommissi non tantum usufructum, nec verbum aliquod adjecerit, quod praefatus usufructus divisioni convenire possit. Deinde in l. usufructus. 26. ff. de stipulatione servorum, tantum docet Jureconsultus Paulus, servum hereditarium inutiliter usufructum stipulari, legari autem eum usufructum posse: & reddit discriminis rationem elegantè, ex qua etiam nihil deduci valet, quo possit probari illius textus inductio. Denique in l. legatum 10. ff. de capitis diminutione, dum scribitur: Quia tale legatum in facto potius quam in jure consistit: quae verba videantur aliquo modo induci posse, aut praedictum assumptum probare: non tractatur de usufructu, sive usufructus legato, sed de legato annuo, sive in annos singulos, aut mensis relicto, quod quidem legatarii morte intercidit, capitis tamen diminutione interveniente perseverat, ut ibi dicitur. Quamvis autem legatum in annos singulos relicto, usufructus legato simile sit in eo, quod utrumque legatum finitur morte legatarii: tamen non est idem, quod legatum usufructus, alias non diceretur simile esse, in l. in singulos, 8. cum similibus, ff. de annuis legatis. & in aliis plerisque dissimile est à legato usufructus, ac primum in eo, quod usufructus capitis diminutione finitur. §. finitur, cum vulgatis, instituit. de usufructu. Sed legatum annuum capitis diminutione perseverat, uti in dicta legatum, scriptum est, secundo tertio, quarto, quinto, ac sexto; in aliis dissimile est, quae inferius suo loco dicemus, & eruditè congeffit in unum Jacobus Cujacius, in recitationibus solemnibus ad libros Digestorum ad l. in singulos, per totam legem, ff. de annuis legatis, verius igitur est adversus Florianum, usufructum omnem juris esse, sive à jure constitutum fuisse, ut colligi potest ex §. 1. & sequentibus. Institut. de usufructu; & modis omnibus, quibus usufructus incipit, & constituitur, progreditur, & durat, atque finitur, quos à jure ipso constitutos fuisse nullus unquam negavit: enimverò id ex eisdem juribus aperte colligitur. Differentia autem dumtaxat consistit in hoc, quod usufructus, quem Conventionalem vocant Doctores, constituitur à jure certis modis inter vivos, vel in ultima voluntate, quae tamè hominis interveniente simul quod ad constitutionem necessarium est. Alter verò usufructus, quem Legalem nominant Scribentes, sola legis dispositione, & voluntate, absque facto aliquo hominis inducitur: quod evidentiis constabit redeundo ad ea, quae superius incepimus in initio hujus capitis quatenus dicebamus usufructum, alium Conventionalem esse, alium Legalem. Usufructus conventionalis est ille, qui sumit initium ex hominis dispositione, & constitutione facta inter vivos, vel in ultima voluntate: à jure tamen ipso originem, & constitutionem trahit, id quod contingit, quoties fundi, vel alterius rei dominus, in eo usufructum alteri concedit, & nudam proprietatem penes se retinet, ut colligitur expressè ex l. 3. cum sequentibus, ff. de usufructu, §. 1. Instit. eodem t. l. regia 20. tit. 31. p. 3. & ita intelligunt omnes Authores supra in principio praecitati. Legalis usufructus dicitur ille qui juris potestate, & dispositione hominis defertur, ut antea dixi. De quo duplex exemplum, primum, in conjugate transeunt ad secundas nuptias, secundum in patre bonorum adventitiorum filii legitimo administratore. Joan. del Castillo Quot. Controv. Juris, Tom. 1.

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

tium, & sic debet idem jus observari ex textu in dict. l. femina. §. illud. in vers. nullam. l. generaliter. l. in quibus, l. hac edictali. Et in authent. lucrum. C. de secundis nuptiis. & in specie sic scribunt Ripa in dicta l. femina, n. 10. Bertrandus in cons. 92. in princ. n. 5. & in consil. 166. in princ. n. 2. vol. 1. Antonius Gabriel. communium conclusionum titulo de secundis nuptiis, conclus. 1. n. 8. Minfingerus centuria 5. observat. 24. n. 4. Tellus Fernandez in l. Tauri. 6. n. 20. Bursatus dict. cons. 12. n. 9. lib. 1. Michael Grassus, receptarum sententiarum §. successio ab intestato. quest. 17. n. 8. Menochius in cons. 155. n. 22. lib. 2. quod tamen qualiter, & respectu quorum bonorum intelligi debeat, declarat Magistraliter eruditissimus Gregorius Lopez, in dict. l. 26. part. 5. tit. 13. verbo, *Encana sus hijos*. Et eo non relato Joannes de Matienço. in l. 3. tit. 1. gloss. 2. n. 45. lib. 5. novae recopilationis. Alphonfus de Azevedo in l. 4. eodem tit. §. lib. n. 58. videndus etiam in l. 6. tit. 9. lib. 5. n. 2.

Ex his apparet superius dicta procedere non solum in uxore, verum etiam in marito; & consequenter, quod maritus transiens ad secundas nuptias, tenetur reservare proprietatem bonorum filii prioris matrimonii, in quibus casibus uxor reservare tenetur; & dispositum in uxore in hac materia, habet quoque locum in marito, idque ex identitate rationis, per textum in dict. §. si vero expeçet, in authent. de nuptiis, ibi: *Et hac communis mulieris, & viri multa sit posita. l. generaliter. C. de secundis nuptiis. gloss. dict. l. femina. §. illud. verbo possessio.* Bartolus ibidem, & Baldus, n. 3. idem Baldus, Boerius, Paulus, Pacifus, Oldradus, Decius, Capra, Socinus senior, & Capola, in locis relatis ab Andrea Gaill, qui communem sententiam proferunt. lib. 2. dict. observ. 98. n. 3. Gomez Arias, n. 25. & Tellus Fernandez, n. 1. in dict. l. 15. Tauri. Villalobos, Antonius Gabriel. Alfansus, Alciatus, quos cum communi concessit in unum Bursatus dict. cons. 12. n. 1. in fine. Rolandus optime probans, in cons. 95. n. 8. usque ad n. 14. §. n. 43. §. 50. lib. 1. Antonius Galeatus Malvassia, in cons. 51. n. 13. lib. 1. Joannes Cephalus in cons. 561. n. 1. §. n. 6. lib. 4. & de jure hujus regni expressè cavetur in dict. l. 15. Tauri. quæ hodie est l. 4. tit. 1. lib. 5. novae collectionis.

Apparet etiam, conclusionem in initio propositam sic intelligendam fore, ut scilicet mulier, vel maritus transiens ad secundas nuptias, privetur proprietate bonorum paternorum, vel maternorum, quæ sibi provenerunt per mortem filii; sive mulier, aut maritus transferit ad secunda vota ante successione, vel post: sic post Socinum, Aretinum, Ruinum & alios, resolvit Rolandus, dict. cons. 95. n. 10. lib. 1. post Boerium, & alios plures, Gaill. dict. observat. 98. n. 7. in fine. Jacobus Mandellus de Alba, in cons. 346. n. 2. lib. 1. Afflictis decis. 75. n. 4. Palacios Rubios, in l. 14. Tauri n. 9. §. in l. 15. eodem n. ubi Didacus del Castillo, in princ. vers. *item si quis*, & Cifuentes melius distinguens, n. 2. Alphonfus de Azevedo, in l. 4. tit. 1. lib. 5. novae recopilationis n. 27. §. 28. Et quamvis pœnæ impostæ secundò nubenti, in odium secundarum nuptiarum, de Jure Canonico sint sublatae; per textum in cap. penult. §. in cap. finali, de secundis nuptiis. & latè comprobatur Antonius Gabriel. Communium conclusionum titulo de secundis nuptiis. conclus. 5. Rolandus, dict. cons. 95. n. 6. vol. 1. Joannes de Matienço. in l. 3. tit. 1. gloss. 1. §. segg. lib. 5. novae recopilationis. Et Alphonfus de Azevedo, ibi. n. 1. Afflictis. decis. 75. in principio. Pœnæ tamèn, quæ in favorem filiorum primi matrimonii apponuntur, & reservationem proprietatis prædictorum bonorum inducunt, correctæ non sunt: ut docent Innocentius, in dict. cap. finali. per totum. Antonius de Butrio. n. 2. & communiter Doctores, Antonius Gabriel ubi supra, Covarruvias. in 4. 2. part. cap. 3. §. 9. n. 4. §. segg. Rolandus ubi supra, n. 14. Andreas Gaill. dict. observ. 98. n. 8. Joannes Gutierrez. practicarum lib. 2. quest. 45. n. 5. & in repetitione leg. *Nemo potest. ff. de legat. 1.*

num. 20. Matienço. ubi supr. gloss. 2. num. 2. Cervantes in dict. l. 15. Tauri, in princ. Joannes Franciscus de Ponte cons. 19. n. 62. §. 63. & novissimè cum hac communi contra aliam communem defendit Cævallos practicarum quest. sive communium contra communes. quest. 742. vol. 3. fol. 429.

Secundò & principaliter constituendum est, quòd 17 circa ea, quæ superius dicta sunt à n. 9. & materiam dict. l. femina, C. de secundis nuptiis. tot solent dubia proponi, quæstionesque excitari, ut infinitus ferè sit illarum numerus, nihilominus tamen, distinctè & plenè omnibus satisfieri posse, si Authores plures, qui in unum à me congesti sunt, atque non mediocri labore evoluti, attentè & originaliter prælegantur. Sunt igitur de hac materia omninò videndi, Anton. Gabriel. comm. conclus. tit. de secundis nuptiis, concl. 1. §. sequentib. Chafaneus in consuetud. Burgundie rub. 6. Des enfans, §. 1. Boerius, decis. 185. per totam 186. 187. §. 199. §. decis. 200. 201. §. 203. 1. part. Latissime Joannes de Garronibus, in repetit. rubr. l. 1. auth. ejusdem pœnis, §. auth. ex testamento. C. de secundis nuptiis; quæ habentur Repeitionū Juris Civilis, vol. 7. fol. mihi 534. usq; ad 562. §. fol. 567. usque ad 577. optime Ripa, in repetit. dict. l. femina. eod. vol. fol. 562. Joannes Nicolaus, in repetit. l. generaliter, C. de secundis nuptiis, eod. vol. 7. fol. 577. §. ibid. Stephanus Bertrandus, in repetit. l. hac edictali, C. eod. tit. §. sub eod. vol. 7. fol. 587. Guillelmus Benedictus, in cap. Rainuntius, de testamentis, verbo, §. uxorem nomine Adelasiam, decis. 5. à n. 80. cum segg. & verbo, qui cum alia matrimonium contrahens, à n. 205. Vivius comm. opinionum lit. M. conclus. 5. per totam, fol. mihi. lit. B. à n. 13. usque ad n. 33. optime Rolandus, in cons. 95. per totum lib. 1. & in cons. 81. per tota lib. 3. Menochius, in cons. 155. per totum lib. 2. §. cons. 237. per totum lib. 3. Franciscus Bursatus, in cons. 12. per tota, lib. 1. Tiberius Decianus, resp. 44. à princ. vol. 5. Jacobus Mandellus de Alba, in cons. 349. per totum, lib. 2. Hippolytus Riminaldus, in cons. 569. per totum, lib. 4. & in cons. 284. per tota, lib. 3. Petrus Gregorius, in Syntagmate Juris part. 2. li. 9. cap. 26. per totum. Joannes Gutierrez, pract. lib. 2. q. 95. §. lib. 3. quest. 43. & in repetit. l. nemo potest, ff. de legatis primo, à n. 17. cum sequentibus. Michael Grassus, receptar. sentent. §. successio ab intestato, quest. 17. à n. 4. §. quest. 25. per totam, Jacobus Cancerius, varior. resol. cap. 5. à n. 19. cum sequentibus. novissimè Additio ad decisiones Game, in addit. decis. 105. 1. part. & commento Andrea Gail, & Joachimum Minfingerum, quorum practicas observationes, eruditissimum, & valde 18 utiles existimo; illum, pract. observ. lib. 2. quest. 98. per totam. istum, eod. lib. Centuria 5. observat. 24. per totam. Tertio & principaliter constituendum est, quòd etiam prædicta materia trita sit, & multum tractata, ut patet 19 lectori: non absque utilitate maxima futurum, si hoc capite (breviter tamen & distinctè,) eas quæstiones proponamus, quæ in hac materia frequentius contingunt; illud continuò observando, ut quæ ab aliis plenè resoluta sint, nò transcribamus: id enim à proposito nostro valde alienum est, sed ad eos nos remittendo: in his duntaxat insistamus, quæ aut distinctè tradita non sunt, sive ratione juris accuratius perpensa procedere, non posse arbitramur. Sic enim eveniet, ut lectori in aliquibus pro futuri simus, in aliis vero quærendi alibi & inveniendi necessitate eum excutiamus.

Primò igitur videndum est, quòd in hac materia 20 quotidie dubitari contingit. Qualiter de jure communi & regio, parentes secundò nubentes, filii succedant ab intestato, atque ex testamento, & quæ teneantur reservare filii prioris matrimonii ex his, quæ habuerunt ab eisdem ab intestato, vel ex donatione, vel ex testamento; & qualiter distingui debeat inter bona, quæ filii habuerunt à patre, vel à matre, vel ab ascendentibus, vel aliunde quæsierunt; quam quæstionem tractarunt, & plenè resolvunt Guillelmus Benedictus in cap. Rainuntius, de test. verbo, §. uxorem nomine Adelasiam §. n. 80. §. 81. usque

81. usque ad n. 92. Boerius decis. 185. n. 5. §. 6. num. 17. §. segg. §. decis. 190. §. 192. Palacios Rubios in l. 15. Tauri, n. 9. Tellus Fernandez omnino videndus in l. 6. Tauri, n. 17. 18. §. segg. Joannes de Matienço in l. 3. tit. 1. lib. 5. novae recopil. gloss. 2. n. 15. §. 41. §. 42. Petrus Gregorius in Syntagmate juris 2. part. lib. 9. cap. 26. n. 46. §. 47. Joannes Cephalus in cons. 288. n. 6. lib. 2. Bursatus in cons. 12. n. 2. lib. 1. & in hac quæstione, tria jura magistraliter distinguit Bartol. in cons. 54. in fin. lib. 1. & sequutus est illum Menochius, in cons. 237. n. 11. lib. 3. & cum extant liberi diversarum nuptiarum, quæ diversas matres, aut patres diversos habuerunt, qualiter inter se succedant; tradit Grassus §. successio ab intestato, quest. 17. n. 1. 2. §. 3.

Secundò quæritur, si mater, vel pater, antequam transfiret ad secundas nuptias, alienaverit aliqua bona, habita ex priori matrimonio titulo lucrativo, vel ex successione alicujus filii ex substantia conjugis præmortui, & postea secundò nuperit, utrum filii prædicta bona, quæ reservari debebāt ex decisione dictorum jurium, possint à possessoribus vindicare: de qua quæstione, quæ frequenter occurrere potest; vide Antonium Gomez in l. 15. Tauri, n. 5. versic. finali. & junge illi, quæ in simili adnotarunt Ruinus in cons. 58. col. 2. lib. 5. Boerius decis. 191. 1. part. decis. Perusin. 13. n. 18. vers. Quintò & aliter responderetur.

Tertio quæritur, utrum donata uxori contemplatione mariti, & e contra, reservari debeant quoad proprietatem filii prioris matrimonii, si secundæ contrahantur nuptiæ? Quæ quæstionem (alios plures, qui ab eisdem præcantur, consulto prætermittit) tractant plene Palacios Rubios n. 12. Castillo versic. *veruntamen nota*. Antonius Gomez n. 7. in l. 15. Tauri Guillelmus Benedictus in cap. Rainuntius de testum. verbo qui cum alia matrimonium contrahens, n. 198. versic. *quod sane intelligatis*. Menochius in cons. 155. n. 30. lib. 2. Michael Grassus dict. §. successio ab intestato, quest. 17. n. 2. Vincentius de Franchis decis. 18. n. 7. 1. part. & his non relatis, Alphonfus de Azevedo in l. 4. tit. 1. mun. 42. lib. 5. novae recopilationis.

Quartò quæritur, utrum mulier transiens ad secunda vota amittat lucrum à lege, seu consuetudine conjugii delatū, & an illud reservari debeat filii prioris matrimonii? Quod post alios ibi relatos abundè resolvunt Boerius decis. 185. n. 7. Antonius Gabriel de secundis nuptiis, conclus. 1. n. 15. Guillelmus Benedictus dicto verbo qui cum alia matrimonium contrahens, n. 205. & verbo §. uxorem nomine Adelasiam §. n. 87. eleganter & subtiliter Arias Pinellus in l. ult. n. 1. §. segg. C. de bonis maternis. Bursatus in cons. 12. n. 6. lib. 1. Joannes Gutierrez pract. lib. 2. quest. 95. n. 12. §. 14. §. quest. 123 n. 2. Matienço in l. 6. tit. 9. lib. 5. gloss. 2. n. 1. in fine, §. n. 3. Grassus dict. §. successio ab intestato, quest. 17. n. 5. Petrus de Barbosa, in l. si ab hostibus. §. finali, n. 71. in fine, §. n. 72. fol. 139. ff. soluto matrimonio.

Quintò quæritur, utrum filii prioris matrimonii habeant partem in lucris habitis ex secundò matrimonio per patrem, aut matrem, quæ secundò nupsit? Quæ quidem necessaria est, & frequens quæstio, & omnes hujus regni Authores intactam eam relinquunt: solus Alphonfus de Azevedo tangit in l. 9. tit. 9. lib. 5. novae collectionis regia, n. 5. & nihil resolvit, sed remittit se ad Boerium, decis. 203. n. 2. ultra quem est videndus Michael Grassus dict. §. successio ab intestato, quest. 17. n. 3. vers. in lucris vero habitis: ubi communem resolutionem tradit.

Sextò quæritur, utrum mulier, quæ filio suo impuberi pupillariter fuit substituta per maritum, secundò nubendo teneatur reservare filii prioris matrimonii bona, quæ habuit ex substitutione; filio pupillo prædefuncto, & sic casu substitutionis pupillaris eveniente? In qua quæstione contrarii extant Baldus, in cons. 42. §. in cons. 216. lib. 3. & Aretinus in cons. 40. unde pro perfecta declaratione est videndus Emmanuel Costa in

cap. si pater, de testamentis in 6. 3. part. verbo. *Consens. 28* dia, ubi eruditè loquitur, & nonnullos casus distinguit: Et an ipsa mater, quæ secundò nupsit, possit filii suis exemplariter substituere? tradit Angulo, ad leges meliorationum, l. 3. tit. 5. lib. 5. gloss. 7. n. 6.

Septimò quæritur, utrum mulier transiens ad secundas nuptias, teneatur reservare arrhas filii prioris matrimonii, à quo processerunt: & in illis, vel in bonis, quæ reservari debet prædictis filii prioris matrimonii, an ipsa, vel maritus superstes possit aliquem ex illis meliorare, vel absque regia facultate majoratum instituire? de quibus omnibus post Rodericum Suarez, Tellum Fernandez, Covarruviam & alios, sunt videndi Ludovicus Molina, de Hispanorum primogeniis, lib. 2. c. 10. n. 59. §. segg. Mieres de majoratu. part. 1. quest. 54. Joan. de Matienço. in l. 3. tit. 1. gloss. 2. n. 42. Alphonfus de Azevedo in l. 4. ejusd. titul. §. lib. n. 4. usque ad n. 9. Menochius, in cons. 161. n. 8. lib. 2. Alvarus Valascus, consil. 16. per totam. Joannes Gutierrez, practicarum lib. 2. quest. 18. & lib. 3. quest. 43. n. 24. §. 25. Angulo ad leges meliorationum. l. 2. tit. 5. gloss. 1. num. 11.

Octavò quæritur, utrum mulier transiens ad secundas nuptias, possit relinquere plus filii secundi matrimonii, quam primi? In qua quæst. Scriptores nostri contrarii nimis existunt; nam partem affirmativam quòd possit, tenuerunt Baldus in l. 1. quest. 2. C. de inofficiosis donibus, & in cons. 22. lib. 4. Decius in cons. 246. n. 3. & in cons. 557. Aimon. Cravetaj in cons. 40. §. cons. 193. n. 10. Tiberius Decianus, resp. 35. n. 24. lib. 1. Guillelmus Benedictus, in cap. Rainuntius, de testamentis. verbo. *qui cum alia matrimonium contrahens*. num. 80. Borgninus Cavalcanus, de usufructu mulieri relicto. n. 85. Sed negativam, quòd non possit, tenent idem Baldus sibi contrarius, in cons. 161. lib. 1. Bertrandus, in l. hac edictali, n. 44. C. de secundis nuptiis, Boerius, decis. 201. Antonius Gabriel. tit. de secundis nuptiis. conclus. 4. n. 44. Hippolytus Riminaldus, in cons. 241. n. 38. lib. 2. Sed pro vera resolutione, & utriusque partis ratione, vide omninò Antonium Theaurum. decis. Pedemont. 170. per totam. ubi istam quæstionem plenius, ac elegantius invenies tractatam & resolutam, & multis modis declaratam & limitatam: idcirco in ea amplius insistere necesse non est.

Nonò quæritur, utrum mulier transiens ad secundas nuptias, amittat proprietatem donationis remuneratorie à marito sibi factæ, teneaturque reservare illam filii prioris matrimonii? In qua non teneri; post alios multos respondent Palacios Rubios in repet. rub. de donat. inter. §. 50. n. 35. vers. *pro complemento*. §. in l. 14. Tauri, n. 8. & Didacus del Castillo. ibi. n. 2. Covarru. in 4. 2. p. c. 3. §. 3. n. 3. Antonius Gabriel. de secundis nuptiis. conclus. 2. n. 39. Baëca. de non meliorandis dotis ratione filiiab, c. 17. n. 5. fol. 119. Menoch. in cons. 155. à n. 6. li. 2. Alphonfus de Azevedo, in l. 4. tit. 1. n. 23. lib. 5. novae recopilat. Et ratio est, quia dispositio dict. l. femina, locum sibi vindicare non potest, quando res pervenit ex bonis mariti ad mulierem titulo oneroso, v. g. emptio, nis, permutationis, vel alio simili titulo: ut docuit Baldus, in l. femina, 2. lect. & in authent. in donat. in fine. C. de secundis nuptiis. & sequuntur Romanus, in cons. 219. Bertrand. in cons. 212. vol. 2. & alios referens Antonius Gabriel. ubi supra, n. 40. eruditè Menoch. dict. cons. 155. à n. 6. usque ad n. 11. At donatio remuneratoria titulum onerosum continere videtur, ut post Tiraquellum, & alios fundat Menochius ubi supra, n. 8. Baëca de non meliorandis, cap. 17. n. 15. Thomas Grammaticus, cons. civilis 153, ubi probat, quòd 34 mulier transiens ad secundas nuptias, non amittit legatum in remunerationem servitorum, à marito sibi relicto; & sic non tenetur reservare proprietatem ejus, filii prioris matrimonii: Antonius Gabriel. dict. n. 40. Simon de Prætis videndus omninò de interpretatione ult. voluntatum, lib. 4. dubit. 10. n. 121. fol. 350. Alias tamen si maritus relinquat aliquid uxori in testa- 35 mento